

slutande genom bidrag eller penningegåfvor af kommunen och enskilde, vågar jag härmed vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte besluta, det förberörda återstod af den Konung Carl XV i lifstiden tillhöriga boksamling må vardas till Museibiblioteket i Göteborg såsom gåfva öfverlemnad.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1879.

Sigfrid Wieselgren.

N:o 39.

Af Herr Ola Månsson: Angående användande af Riksbankens vinst för år 1878.

Liksom man måste erkänna, att statskassan är i det tillstånd att Riksdagen, fastän med iakttagande af största sparsamhet, behöfver anlita alla tillgängliga inkomstkällor, för att kunna anvisa nödiga medel till statsutgifternas bestridande, torde det icke heller kunna förnekas, att vår handel och våra näringar arbeta under ett tryck, der de fordra allt det understöd, som kan lemnas medelst nödigt rörelsekapital mot någorlunda rimlig ränta.

Att tillgången på ledigt kapital hos våra enskilda penningeinträttningar är mindre riklig torde likaledes vara ett erkänt förhållande.

På grund af dessa skäl synes det ligga i öppen dag, att Riksdagen än mera än tillförne bör låta sig vara angeläget att förstärka Sveriges Riksbank.

I öfverensstämmelse härmed och på grund af de många talande bevis, som vid föregående riksdagar i detta hänseende blifvit anförda, och som här icke torde behöfva upprepas, vågar jag äfven vid denna riksdag vördsamt föreslå,

att af Riksbankens under år 1878 upplupna vinst 1,300,000 kronor öfverlemnas till statsverket samt återstoden 1,322,833 kronor 25 öre åt Riksbanken bibehålles, att, då fullmäktige i Riksbanken finna sådant lämpligen kunna ske, begagnas till inköp af goda utländska statspapper, hvilka vid behof kunna användas för att stärka Riksbankens metalliska kassa.

Stockholm den 27 Januari 1879.

Ola Månsson
från Blekinge.

N:o 40.

Af Herr August Peterson: Angående ändring i gällande bestämmelser, rörande rättighet till grustägt å annans skog och utmark.

Uti 1734 års lag, 25 kap. 12 § Byggningsbalken, är föreskrifvet i afseende å rättighet till grustägt för allmänna vägars byggande och underhåll, att, »till landsväg må sand och ris tagas, der det närmast finnes, och af allmänning virke som tarvas och utmärkt varder». Denna lagparagraf har tillämpats, och tillämpas ännu så, att väghållningsskyldig får å utmark, opåtaladt och utan ersättning, fritt taga väglagningsämne, såsom sand och ris, så mycket som erfordras till vägens underhåll, utan att egaren till jorden är berättigad till någon den ringaste ersättning.